

Neděle 2. po sv. Trojici

J6, 22-40

13.6.2021

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od Pána našeho Ježíše Krista.

Introit:

Když Hospodin úděl Sijónu změnil, bylo nám jak ve snu.
Tehdy naše ústa naplnil smích a náš jazyk plesal.
Hospodine, změň náš úděl, jako měníš potoky na jihu země!

Píseň: 614

Čtení: Iz55,1-5;10-11

Píseň: 140

Kázání: J6,22-40

Opět tu máme časový údaj nazítří-druhého dne. Také zde máme určení místa na lodičkách a druhý břeh a Kafarnaum – ves, kde Ježíš v Galileji působil. Trochu zamlžené jsou údaje o učednících a zástupech. Snad pět tisíc mužů kromě žen a dětí se muselo přemístit z míst, kde byli nasyceni, za Ježíšem. Zástupy hledají Ježíše, který se jim ztratil ze zorného pole. I my dnes hledáme Ježíše a chtěli bychom se s ním sejít.

A nalezše ho za mořem, řekli jemu: Mistře, kdy jsi sem přišel? Učedníci hledají Ježíše, ale ten už je mezi nimi. Je za mořem. Je na druhém břehu. Pořád chce Ježíš s námi být na druhém břehu, i když je tento břeh tak odlišný od břehu jeho syčení. Ježíš chce být s námi, i když jej opouštíme a chceme být na břehu tohoto lidského světa.

Pracujte ne o pokrm, kterýž hyne, ale o ten pokrm, kterýž zůstává k životu věčnému, kterýž Syn člověka dá vám. Na otázku zástupů, *kdy jsi sem přišel*, Ježíš neodpovídá. Ve své řeči pokračuje tak, jako by právě skončilo syčení zástupů.

Pro co pracujeme? Pracujeme pro to, abychom se uživilí a měli všeho dostatek. Vydělali tolik peněz, abychom nezamřeli hladu. Kde je ta hranice? Kolik každému stačí, aby byl nasycen? O těchto našich otázkách Ježíš moc dobře ví. Ví o nich, a proto říká, abychom svoje pracování a úsilí o obživu zaměřili i jiným směrem.

Jak se nestarat o chléb vezdejší? Když nebudeme jíst a pít, umřeme. Jak můžeme přestat pracovat, když se potřebujeme nasytit a zadarmo nám nikdo nic nedá? Jak může náš pokrm pracovat k zániku, když nás drží při životě? No jo, ale i po pokrmu z nebe nakonec lidé na poušti umírali. Ano, byli jím syceni, ale to též pominulo. Nyní má přijít nějaký nový chléb, který nám zajistí věčnost? Tento paradox před nás Ježíš staví. Paradox chleba pomíjejícího a chleba věčného.

Co tedy, když nemáme pracovat o pokrm? V čem se máme realizovat? Co má být naším největším dílem? O co se máme v životě snažit? „*Totoť jest to dílo Boží, abyste věřili v toho, kteréhož on poslal.*“

Vírou se dá něco učinit? Vírou se dá něco vyrobit? Vírou se dá najíst? A ještě víra v někoho, kdo nesmyslným způsobem trpěl na kříži? Kdo sám sebe zmařil, obětoval? A ještě potom věřit, že jej to nezničilo, ale vstal z mrtvých, a dokonce má život věčný?

Tak jako zástupům, i nám se vkrádá do úst další otázka. *Jakéž pak ty znamení činíš, abychom viděli a věřili? Co děláš?* Vidět a uvěřit. Uvěřit, a ještě k tomu vidět. To by bylo fajn. Ale my jsme neviděli. Nevidíme, jak se prosazuje Boží láska a oběť. Nevidíme, jak odpuštění, smíření působí. Nevidíme a chtěli bychom vidět, jak kříž a zmrtvýchvstání vítězí nad naší chatrnou vírou.

Naším otcům se to věřilo! Naším otcům, kteří viděli zázraky vyjití z Egypta, sycení na poušti. Zázraky vzkříšení; ale co my vidíme? Tam na poušti, tak to bylo jasné, ale co my? My jsme ten pokrm z nebe nezažili.

Ježíš obrací pohled tázajících od chleba pomíjejícího k chlebu věčnému. Rozdíl je na první pohled jasný. Avšak zástupům to stále není jasné. Zástupy společně s námi si možná myslí: chléb z nebe, to je minulost. Jak by bylo možné, aby se nebeská mana znovu dostala na zem? Kdo to zařídí? Ježíš? Bůh? *Pane, dávejž nám chléb ten vždycky*, zní z úst nadšených zástupů. Dávej nám každý den chleba, abychom nehladověli.

Jáť jsem ten chléb života. Kdož přichází ke mně, nebude nikoli lačněti, a kdož věří ve mne, nebude žízniť nikdy. Žádná mana z nebe, která náš hlad utiší na jeden den, ale Ježíš. Žádná mana z nebe, ale pohyb ke zdroji nasycení. Žádná mana z nebe, ale tělo, které se za nás láme. To učedníci a zástupy na vlastní oči viděli. Přesto neuvěřili. Viděli zázrak nasycení a přesto pochybují, že by toto sycení vedlo k životu věčnému.

Co však my, kteří jsme neviděli tělo Kristovo? Co my, kteří se smíme spolehnout jenom na svědectví těch, kteří nám víru svým životem předali, těch, kteří se s tělem Ježíšovým potkali osobně?

Věřím, že síla pokrmu věčného spočívá právě v tajemství Ježíšova života, který není jen pouhou smyšlenkou. Je skutečností, která přesahuje naše racionální uvažování. Pokrmem věčným se nám tedy stává pracování na vidění očima Ježíše Krista, který je tentýž s Bohem. Nad starost a péči o naše zajištění, nad naši péči o náš život je zde starost vidět očima víry. Očima zástupů a učedníků, kteří uviděli znamení Božího království, které v Ježíši Kristu sestoupilo mezi nás. V tomto království je chléb zdarma a vody pramenité dostatek.

Amen.

Píseň: 265

Poslání:

Nemějte starost a neříkejte: co budeme jíst? Co budeme pít? Co si budeme oblékat?
Po tom všem se shánějí pohané. Váš nebeský Otec přece ví, že to všechno potřebujete.
Hledejte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno.

Požehnání:

Milost Pána Jezukrista, a láska Boží, a účastenství Ducha svatého budiž se všemi vámi.

Píseň: 500